

BR

BOEK TILT INC.

Bredase bedrijven als inspiratie voor jonge, talentvolle schrijfsters

Ze heten **Maureen, Sara, Dieuwke, Marie en Mijke**. Vijf jonge, talentvolle schrijfsters. Op initiatief van de Tilburgse literaire organisatie TILT liepen ze mee bij vijf bedrijven in Breda. Bij de koffie-automaat, achter een bureau, dolend door gangen, kletsend met wie ze tegenkwamen, deden ze inspiratie op. Het leidde tot vijf korte verhalen die zijn samengebracht in een boek Tilt Inc. Met een voorwoord van Maria Goos, de uit Breda afkomstige toneelschrijfster. Vandaag wordt het gepresenteerd in de Grote Kerk. Daarna is het voor 10 euro te koop bij Bredase boekhandels.

Edine Wijnands

Breda

FOTO'S STEINDEBONT

Maureen Ghazal
(25 jaar)

„Voor mij was het de eerste keer dat ik in de Grote Kerk in Breda kwam. Ik ben er, verspreid over meerdere weken, steeds een paar dagen teruggekeerd. Het was er anders dan ik vooraf had verwacht. De openheid van de kerk pakte me meteen. Het is echt de huiskamer van Breda. Iedereen is er welkom, ongeacht of iemand al dan geen geloof heeft. Die ruime, lichte kerk vol historie nodigt uit om binnen te stappen. De omgeving inspireerde me. Ik ben op verschillende plaatsen gaan zitten, praatte met bezoekers, met medewerkers. Eén van hen legde mij uit hoe de kerk is opgebouwd als een lichaam. Met ingewanden en ledematen. Dat maakte dat ik erover ging schrijven alsof de kerk een persoon was. Mijn ervaring heeft me veel gebracht. Niet alleen werd ik gevraagd een gedicht te schrijven voor het coronamonument en voor de latere voorstelling 'Stemming in de kerk', ook ontdekte ik hoe goed het is om als auteur even uit je eigen bubbel te worden getrokken.”

Dieuwke van Turenhout
(42 jaar)

„In 2018 zijn we vanuit het buitenland in Breda komen wonen. Podium Bloos kende ik niet. De theaterwereld was redelijk nieuw voor mij. Natuurlijk was ik wel eens naar toneel geweest, vroeger op de middelbare school. Maar dat was lang geleden. Die weken dat ik rondwaalde in Podium Bloos, ging er een wereld voor me open. Als schrijver van dialogen, had ik er nooit echt bij stilgestaan dat woorden, uitgesproken op een toneel, een andere lading krijgen. Op een gegeven moment zat ik bij de lichtman. Ik ontdekte wat de impact van fel of juist warm licht kan zijn op een tekst die wordt voorgedragen. Voor mijn verhaal ben ik uitgegaan van steeds eenzelfde scene. Keer op keer spreken acteurs die uit, maar de veranderde context geeft er een andere lading aan. Ik dacht na over rollen die niet alleen acteurs, maar ook wij in het leven innemen. Over kwetsbaarheid. Mijn tijd bij Podium Bloos heeft me geïnspireerd om zelf theaterteksten te gaan schrijven.”

Mijke Pol
(33 jaar)

„In mijn studententijd werkte ik in ouderencentra. Park Zuiderhout was daarom voor mij geen onbekende omgeving. Al was het er anders dan ik kende. Ouderen wonen niet, maar resideren in Zuiderhout. In een groene omgeving, in mooie appartementen. Ik kreeg de kans met iedereen mee te lopen, achter elke deur te kijken. Uiteindelijk bracht ik een ochtend door op een gesloten afdeling. Dat was bijzonder. Intiem, persoonlijk. Ik ervoer hoe het is om daar te verblijven, wat het met je doet als je veel vergeet, niet op woorden kunt komen. Ik hoorde de poëzie in de beknopte zinnen. En ik ontdekte hoe dankbaar het is om voor ouderen te kunnen werken. Hoeveel zij teruggeven. Zoveel dat medewerkers altijd bereid bleken naast het eigen takenpakket iets voor de bewoners te doen. Mij inspireerde het tot een verhaal waarin ik de rollen om-draaide. Waarin de ouderen zich expres als dementerend voordoen, om zo de medewerkers de voldoening te geven die zij niet vinden in andere banen.”

Marie Borremans
(26 jaar)

„Ik had zelf aangegeven dat ik wel bij een uitvaartonderneming wilde kijken. Het werd Zuylen. Voor mij een nieuwe omgeving waar ik wat huiverig voor was. Dood en afscheid nemen fascineerden me, maar boezemden me ook angst in. Ik was benieuwd hoe het voor mensen was om elke dag om te gaan met overledenen en nabestaanden. Hoe het is om niet te kunnen ontwijken wat ik van me af probeer te houden. Het veraste me. Ergens had ik een klinische houding van de medewerkers verwacht. Ik trof het tegendeel. Net als bij verzorgende beroepen als verpleegkundigen, schoonheidsspecialisten en kappers zag ik warmte, respect, liefde. Het was niet luguber, niet eng. Om die emotie over te kunnen brengen koos ik er voor mijn verhaal deels vanuit het perspectief van een meisje van 8 jaar te schrijven. Open en onbevengaan gaat ze om met de dood van haar oma. Voor mij is het leerzaam geweest. Al is het maar dat ik ontdekte dat inspiratie niet vanachter een bureau hoeft te komen, maar op locatie kan worden opgedaan.”

Sara van Gennip
(33 jaar)

Sara van Gennip kwam in een heel bijzondere omgeving terecht. Zij liep mee bij het bedrijf Kasparov Finance & BI, gevestigd in de watertoren bij het Wilhelminapark. „Ik vond het heel spannend om me daar als schrijver weer op een heel andere manier tot het schrijven te verhouden. Het bood me wel de kans om als buitenstaander te denken: hé, wat zie ik nou? Het bedrijf en de mensen die er werken inspireerden. Vooral door de samenwerking onderling, de ontwikkeling die ze bieden, de nieuwe mensen die ze ontmoeten en de impact die dat allemaal niet alleen op het bedrijf heeft, maar ook op henzelf. Ik schrijf graag universele verhalen die niet aan plaats of tijd zijn gebonden. De watertoren, de hoogte, leidde tot een verhaal over drie mensen die op een keerpunt in hun leven staan. De één begint met een nieuwe baan, een ander gaat met pensioen. Met spanning en enthousiasme maken ze een duik in het diepe.” Een nieuw begin. Als de schrijvers zelf. Op haar verhaal is dan ook de omslag van het boek geïnspireerd.